

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 308/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6874/2015, Rvp 6875/2015, Rvp 6876/2015, Rvp 6877/2015 a Rvp 6878/2015 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 322/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 6874/2015), sp. zn. 25 Co 325/2014 zo 7. apríla 2015 (Rvp 6875/2015), sp. zn. 26 Co 425/2014 z 27. februára 2015 (Rvp 6876/2015), sp. zn. 26 Co 425/2014 z 27. februára 2015 (Rvp 6877/2015) a sp. zn. 11 Co 191/2014 z 27. februára 2015 (Rvp 6878/2015), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 6874/2015, sp. zn. Rvp 6875/2015, sp. zn. Rvp 6876/2015, sp. zn. Rvp 6877/2015 a sp. zn. Rvp 6878/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6874/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod spisovými značkami: Rvp 6874/2015, Rvp 6875/2015, Rvp 6876/2015, Rvp 6877/2015 a Rvp 6878/2015, ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktoré sú uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľke bol vyrubený súdny poplatok za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)]. Krajský súd sťažovateľkou podané odvolania, ktorými namietala uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania, zamietol. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosti ústavnému súdu.

Záver o porušení svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka zdôvodnila vo všetkých posudzovaných veciach takto:

«... Povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu, tak ako bola stanovená súdom v napadnutom uznesení, nemožno sťažovateľovi uložiť.

... Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie. Bez existencie akejkoľvek špecifikácie v tomto naznačenom smere nie je možné ukladať sťažovateľovi povinnosť úhrady poplatku

za úkony súdu. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Súd môže viazať povinnosť úhrady len ku konkrétnemu (jednotlivému) úkonu a preto v uznesení musí špecifikovať akého konkrétneho úkonu sa úhrada týka.

... Akokoľvek, sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu. Poznávame, že poplatok z návrhu na začatie konania nie je možné zamieňať s poplatkom za úkony súdu.

... Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň. Táto skutočnosť musí byť v spojení s ust. § 42a OSP známa a musí byť nezameniteľne definovaná. Inak by hrozilo, že súd vyhlási akokoľvek podanie za súčasť hromadného podania a spoplatní ho. Tvrdíme, že podanie nie je hromadným podaním.

... Z napadnutého uznesenia tiež nie je zrejmé, či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť, alebo nemá byť spoplatnené. Spoplatnené totižto v spojení s ust. § 42a OSP nemôže byť podanie, ktoré je v poradí prvým až deviatym podaním.

... Vyššie uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007 cit: „Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“

... Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. V zmysle ust. § 169 ods. 1 OSP cit: „v písomnom vyhotovení

uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.“ Výnimky z povinnosti uviesť v písomnom vyhotovení uznesenia odôvodnenie ustanovuje § 169 v odsekoch 2 a 3, pričom tam uvedené podmienky pri napadnutom uznesení splnené neboli. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. Keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu sťažovateľ nepozná a rozhodnutie je bez odôvodnenia nepreskúmateľné.»

Sťažovateľka v podaných sťažnostiach ďalej namietla aj postup všeobecných súdov (príslušného okresného súdu a krajského súdu), ktoré mali prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov z dôvodu, že „všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.“

V petite podaných sťažností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, tieto zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených pod spisovými značkami: Rvp 6874/2015, Rvp 6875/2015, Rvp 6876/2015, Rvp 6877/2015 a Rvp 6878/2015, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu (bod 2 výroku tohto uznesenia)

Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností týkajúcich sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v celom rade predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých napádala postup a rozhodnutia všeobecných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania, vychádzajúc z položky č. 20b sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona o súdnych poplatkoch. Ústavný súd po preskúmaní predmetu aj týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v celom rade predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, sú preto sťažovateľke nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v rovnakých prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku, v dôsledku čoho nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (I. ÚS 747/2014, II. ÚS 568/2014, III. ÚS 628/2014, IV. ÚS 301/2014, IV. ÚS 331/2014 týkajúcich sa podaní sťažovateľky, ako aj I. ÚS 405/2014, II. ÚS 353/2014 týkajúcich sa obchodnej spoločnosti CD CONSULTING s. r. o., Nagano Office Center, K Červenému dvoru 3269/25a, Praha-Strašnice, Česká republika, ako aj IV. ÚS 341/2014 a IV. ÚS 343/2014 týkajúcich sa obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava, ktoré zastupoval ten istý právny zástupca, a to Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, a ktoré sa taktiež týkali zaplataenia súdneho poplatku za spracovanie hromadného podania), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2017